

[Dohrmann.]

have fred og ro. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han mener, at den tid, der er gået siden dengang — det er kun en måned siden — har været præget af ro efter ministerens opfattelse.

Og så vil jeg også gerne stille det tillægs-spørgsmål: hvis interesse er det i grunden, regeringen og ministeren varetager? Er det således, at man er bange for at fornærme nogen, måske udenrigsministerens røde venner et eller andet sted i verden?

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg kunne godt begynde med at beklage, at jeg måske rent spontant kom til at give lidt stærkt udtryk for min reaktion over for det sidste spørgsmål dernede i salen, før jeg kom på talerstolen. Men jeg finder det helt ved siden af, helt urimeligt, at stille et sådant spørgsmål som det sidste.

De interesser, der varetages i denne sag, er humane interesser, som ethvert velorganiseret statssamfund har for nogle børn, som det påtager sig ansvaret for. Derfor vil jeg også have lov at sige, at det er i hvert fald ikke ansvarlige organer i dette land, hverken fra regeringens side eller fra børneforsorgsarbejdet, der har været årsag til den uro, der har været omkring børnene. Tværtimod har man forsøgt så stærkt som overhovedet gør ligt at skabe freden og roen. Jeg håber, at folk uden for disse kredse vil bakke op i en sådan situation.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Wamberg (FP) til justitsministeren:

„Hvad er begrundelsen for regeringens ændrede standpunkt til spørgsmålet om Vietnambørnenes forbliven i Danmark, og skal dette ændrede standpunkt opfattes som et forbud imod, at de, hvis de ønsker det, igen forlader Danmark?“

(Spm. nr. 412).

Skriftlig begrundelse.

Ved disse børns ankomst til Danmark var det regeringens standpunkt, at børnene så hurtigt som muligt skulle tilbage til Vietnam.

Socialministeren har nu ifølge dagspressen med regeringens tilslutning meddelt disse børn tilladelse til efter eget ønske at forblive i Danmark.

Jeg beder ministeren klart tilkendegive, om denne tilladelse til at tage permanent ophold i landet er ensbetydende med et forbud mod at forlade Danmark.

Hvis dette ikke er tilfældet, ønsker jeg oplyst, hvilke krav der skal være opfyldt for, at de børn, der ønsker at forlade Danmark, frit kan gøre det.

Justitsministeren (Orla Møller):

I hr. Wamberg's spørgsmål efterlyses en begrundelse for regeringens ændrede standpunkt til spørgsmålet om Vietnambørnenes forbliven i Danmark, og yderligere går det ud på at få at vide, om det ændrede standpunkt skal opfattes som et forbud imod, at de, hvis de ønsker det, igen kan forlade Danmark.

Hertil kan jeg svare, at regeringen i november 1975 besluttede, at de sydvietnamesiske børn og deres ledsagere kan få tilladelse til at blive her i landet indtil videre, og i overensstemmelse hermed blev tilsynet med udlændinge anmodet om at give dem opholdstilladelse.

I anledning af den uro, der i den senere tid har været omkring de børn, som børneværnet i Helsingør har inddraget under forsorg, har regeringen fundet det rigtigst at præcisere, at børnene kan blive her i landet, hvis de ønsker det, og herefter har hvert af børnene fået et brev fra socialministeren, der udtrykkeligt fastslår, at børnene kan blive i Danmark. I brevet bliver det endvidere understreget, at ingen vil blive sendt tilbage til Vietnam mod sin vilje. Jeg føler mig overbevist om, at dette er en af de ting, der vil være med til at skabe ro i disse børns sind.

Som det fremgår, er der ikke givet noget forbud mod, at børnene forlader Danmark, men så længe de er under 18 år og ansvaret for dem påhviler de danske myndigheder, må de rette sig efter myndighedernes bestemmelser om ophold m. v. Hvis nogle af børnene, efter at de er fyldt 18 år ønsker, at forlade landet, vil de kunne gøre det uden særlig tilladelse fra de danske myndigheders side.